

DEBRECENI ÍTÉLŐTÁBLA

Pf.I.20.514/2021/4. szám

A Debreceni Ítéltábla a Katona Ügyvédi Iroda (cím, ügyintéző: dr. Katona Csenge ügyvéd) által képviselt felperes neve (cím) felperesnek – a dr. K. Z. jogtanácsos által képviselt I. rendű alperes neve (cím) I. rendű és a Kerchnerné dr. Felső Zsuzsanna (cím) ügyvéd által képviselt II. rendű alperes neve (cím) II. rendű alperesekkel szemben sérelemdíj megfizetése iránt indított perében a Miskolci Törvényszék 19. sorszáma alatt kijavított 10.P.20.295/2021/18. számú ítélete ellen a felperes által 20. sorszáma alatt benyújtott fellebbezés folytán – tárgyaláson kívül – meghozta az alábbi

í t é l e t e t:

Az ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Kötelezi a felperest, hogy 15 napon belül fizessen meg a II. rendű alperesnek 18 800 (tizennyolcezer-nyolcszáz) forint másodfokú perköltséget.

Megállapítja, hogy 248 000 (kétszáznegyvennyolcezer) forint le nem rótt fellebbezési illetéket az állam visel.

Az ítélet ellen nincs helye fellebbezésnek.

I n d o k o l á s

[1] A felperes – előzetes letartóztatás, majd szabadságvesztés büntetés céljából – 20... m..... 1.-től 20... n..... 2.-ig különböző büntetés-végrehajtási intézetekben tartózkodott, amelyből a 20... m..... 1.-től 20... m..... 1.-ig terjedő időszakot az I. rendű alperesnél, a 20... j..... 2.-től 20... sz..... 2.-ig és a 20... f..... 2.-től 20... n..... 2.-ig terjedő időszakokat pedig a II. rendű alperesnél töltötte.

[2] A felperes 20... n..... 5.-én a B.-A.-Z. M.-i F.-hez (a továbbiakban: főügyészség) fordult, mert kifogásolta az I. rendű alperes által biztosított elhelyezési körülményeket. E panaszt a főügyészség 20... n..... 2.-én elutasította, és tájékoztatta a felperest, hogy a kártérítési kérelmét továbbítja az I. rendű alpereshez. A panasz elutasítását a felperes felülvizsgálati kérelme folytán eljár L. Ü. 20... m. 2.-án jogszerűnek találta.

[3] 20... m..... 2.-én a felperes kérelmet nyújtott be az Emberi Jogok Európai Bíróságához (a továbbiakban: EJEB) is, amelyben sérelmezte a 20... m..... 1.. és 20... n.....

2.. között foganatosított fogvatartásának körülményeit. Az EJEB a kérelmet 312../1.. szám alatt iktatta.

[4] 20... n..... 2.. napján a felperes keresetlevelet terjesztett elő az I. és a II. rendű alperesek, valamint a V.-i F. és B., a B.-i F. és B. és a T.-i O. B.-v.-i I. ellen, amelyben azt kérte, hogy a bíróság – a fogvatartása során tapasztalt embertelen elhelyezési körülmények miatt – kötelezze „az alperest” 10 000 000 Ft sérelemdíj megfizetésére. Az elsőfokú bíróság a 20... d..... 3-án kelt és 20... d..... 2.-én jogerőre emelkedett 1..P.21.2../20../2. számú végzésével a keresetlevelet hiánypótlási felhívás kiadását mellőzve visszautasította, amelyet azzal indokolt, hogy a keresetlevél nem tartalmazott határozott kereseti kérelmet az egyes alperesek vonatkozásában, továbbá a felperes nem csatolta a büntetés-végrehajtási intézet bizonyítékként hivatkozott határozatait. A felperes jogi képviselője a végzés jogerőre emelkedéséről szóló értesítést 20... f..... 5-én átvette, majd 20... f..... 2.-án újabb keresetlevelet terjesztett az elsőfokú bíróság elé, amelyben alperesként az I. és a II. rendű alpereseket jelölte meg, de kereseti kérelemként továbbra is „az alperest” kérte kötelezni 3 100 000 Ft sérelemdíj megfizetésére. Azt, hogy az egyes alperesektől pontosan milyen összeget követel, csak a hiánypótlási felhívást követően: 20... m..... 1.-én benyújtott 5. sorszámu beadványában határozta meg, arra pedig, hogy a 1..P.21.2../20... szám alatt folyamatban volt eljárást jelen per előzményének tekinti, csak a 20... sz..... 2.-én érkezett 16. sorszámu beadványában hivatkozott.

[5] A felperes a módosított keresetében arra kérte a bíróságot, hogy kötelezze az I. rendű alperest 2 347 460 Ft nem vagyoni kártérítés, a II. rendű alperest pedig a 20... j..... 2.-től 20... sz..... 2.-ig terjedő időre 182 240 Ft nem vagyoni kártérítés, a 20... f..... 2-től 20.. n..... 2.-ig terjedő időre pedig 570 304 Ft sérelemdíj megfizetésére. Arra hivatkozott, hogy az alperesek nem biztosítottak számára megfelelő mozgásteret, szabad levegőn töltött időt, önálló szellőzésű WC-t, a cellákban dohányoztak és rovarok voltak. Érvelése szerint a követelése nem évült el, mert az első keresetlevelét a szabadulásától számított öt éven belül előterjesztette, a második keresetlevelével pedig fenntartotta az első keresetlevél beadásához fűződő jogi hatályokat. Utalt arra, hogy az elévülés azért sem következett be, mert a főügyész és az EJEB előtt is panaszt tett a fogvatartásának körülményei miatt.

[6] Az alperesek ellenkérelme a kereset elutasítására irányult, elévülési kifogást nyújtottak be, a II. rendű alperes pedig a kereset érdemi alaptalanságára is hivatkozott.

[7] Az elsőfokú bíróság az utóbbi kijavított ítéletével a keresetet elutasította, és kötelezte a felperest, hogy fizessen meg az I. rendű alperesnek 117 300 Ft, a II. rendű alperesnek pedig 37 600 Ft elsőfokú perköltséget, továbbá megállapította, hogy 186 000 Ft le nem rótt kereseti illetéket az állam visel.

[8] A határozatát azzal indokolta, hogy a 2013. évi CLXXVII. törvény (a továbbiakban: Ptk.) 8. §-ának (1) bekezdése alapján a Polgári Törvénykönyvről szóló 2013. évi V. törvény (a továbbiakban: Ptk.) hatályba lépése, azaz 2014. március 15. napja előtti jogsértésekre a Polgári Törvénykönyvről szóló 1959. évi IV. törvény (a továbbiakban: 1959. évi Ptk.), az ezt követő jogsértésekre pedig a Ptk. rendelkezéseit kell alkalmazni. Ezért az I. rendű alperesnél 20... m..... 1.-től 20... m..... 1.-ig, a II. rendű alperesnél pedig 20... j..... 2.-től

20... sz..... 2.-ig töltött fogvatartásokra az 1959. évi Ptk-t, a II. rendű alperes által 20... f..... 2. és 20... n..... 2.. között fogatosított fogvatartásra pedig a Ptk-t alkalmazta.

[9] A felperes követelése nem a szabadulásakor, azaz nem 20... n..... 2.-én váltak esedékessé, azok ugyanis nem ugyanabból a jogviszonyból eredtek, mert külön-külön kellett megvizsgálni az egyes büntetés-végrehajtási intézetekben fogatosított fogvatartás körülményeit. Ennek során abból kellett kiindulni, hogy a felperes követelése minden egyes olyan nap után, amelyet nem megfelelő körülmények között töltött, a következő napon esedékessé vált. Mindez az 1959. évi Ptk. hatálya alá tartozó fogvatartások tekintetében azt jelenti, hogy az ötéves elévülési idő az I. rendű alperes esetében 20... m..... 1.-én, a II. rendű alperes esetében pedig 20... sz..... 2.-én megkezdődött, így annak utolsó napja az I. rendű alperes esetében 20... m..... 1., a II. rendű alperes esetében pedig 20... sz..... 2.. volt. Mivel a felperes az első keresetlevelét csak 20... n..... 2.-án nyújtotta be, az 1959. évi Ptk. hatálya alá tartozó követelése elévültek. Az elévülési időt nem szakították meg a főügyészséghez és az EJB-hez írt panaszok sem, ezek a beadványok ugyanis az elévülés bekövetkezése után születtek. Az a tény, hogy a felperes fogvatartása csak 20... n..... 2.-én szűnt meg, nem vezetett az elévülés nyugvásához, hiszen semmi sem akadályozta őt abban, hogy az igényét a fogvatartása alatt bíróság előtt érvényesíthesse.

[10] Elévült a felperes sérelemdíjra irányuló követelése is, amely a II. rendű alperes által 20... f..... 2. és 20... n..... 2.. között fogatosított fogvatartásból eredt. Bár a felperes e követelés érvényesítése érdekében – az elévülési idő lejártá előtt: 20... n..... 2.-án – pert indított, az elsőfokú bíróság a keresetlevelet jogerősen visszautasította, a keresetlevél beadásához fűződő jogi hatályok pedig a polgári perrendtartásról szóló 2016. évi CXXX. törvény (a továbbiakban: Pp.) 178. §-ának (1) bekezdése alapján nem maradtak fenn. Kétségtelen, hogy a felperes a jelen pert megindító keresetlevelet a visszautasító végzés jogerőre emelkedéséről szóló értesítés kézbesítésétől számított 30 napon belül előterjesztette, abban azonban nem hivatkozott előzményként a visszautasított keresetlevélre, ezt csak jóval később: a 20... sz..... 2.-én érkezett 16. sorszámú beadványában tette meg. Emellett a második keresetlevelet ugyanazokkal a hiányokkal adta be, amelyek miatt az első keresetlevelet visszautasították, és e hiányosságokat csak a visszautasító végzés jogerőre emelkedéséről szóló értesítés kézbesítésétől számított 30 napon túl pótolta. Ezért az első keresetlevél beadásához fűződő jogi hatályok elenyésztek, így az a Ptk. 6:25. §-a (1) bekezdésének c) pontja alapján nem volt alkalmas az elévülés megszakítására, hiszen az eljárás érdemi határozat nélkül ért véget. Erre tekintettel a felperes valamennyi követelése elévült, ezért a keresetet el kellett utasítani.

[11] A felperes a fellebbezésében az elsőfokú bíróság ítéletének kereset szerinti megváltoztatását kérte. Arra hivatkozott, hogy a 20..., a 20... és a 20... években többször is M.-ra szállították őt beszélőre, ahol ilyenkor 1-2 hetet töltött el. Az elhelyezési körülményei miatt 20... n..... 7.-én panasszal fordult a főügyészséghez, amely arról tájékoztatta őt, hogy a kártérítési kérelmét megküldi az I. rendű alperesnek. E kérelem elbírálásáról nem kapott határozatot. 20... m..... 2.-én az EJB-hez is kérelmet adott be a teljes fogvatartási időszakot érintően, amely csak azért nem adott neki kártérítést, mert a magyar állam időközben vállalta a kártalanítását. Ezt azonban szintén nem kapta meg, így a teljes időszakra megilleti őt az általa követelt sérelemdíj. 20... n..... 2.-án keresetlevelet adott be valamennyi érintett büntetés-végrehajtási intézet ellen. Bár az elsőfokú bíróság ezt a keresetlevelet visszautasította, e végzés jogerőre emelkedésétől számított 30 napon belül a keresetlevelét újra beadta, annak hiányosságait pedig pótolta, így az első keresetlevél beadásához fűződő jogi hatályok

fennmaradtak, azaz az ötéves elévülési idő 20... n..... 2.-án megszakadt, ezért a követelése egyik alperessel szemben sem évült el. A fogvatartása idején hatályos jogi szabályozás szerint az alapvető jogait sértő elhelyezési körülmények miatt kizárólag az EJEH-hez fordulhatott, amelyet meg is tett, így nem terheli őt mulasztás. A kártalanítás lehetőségét a jogalkotó csak 2017-ben vezette be, így e jogával nem élhetett, arról pedig nem tehet, hogy e körben folyamatosan változtak a jogszabályok.

[12] Az I. rendű alperes nem terjesztett elő fellebbezési ellenkérelmet. A II. rendű alperes fellebbezési ellenkérelme az elsőfokú bíróság ítéletének helybenhagyására irányult, annak helyes indokai alapján.

[13] Az ítéltábla a fellebbezést a Pp. 376. §-ának (1) bekezdése alapján tárgyaláson kívül bírálta el, amelynek során nem lépte át a fellebbezési kérelem és ellenkérelem korlátait (Pp. 370. §-ának (1) bekezdése), olyan eljárási szabálysértést vagy téves anyagi pervezetést ugyanis, amely erre okot adott volna, nem észlelt (Pp. 370. §-ának (2)-(4) bekezdései). Ezért kizárólag abban foglalt állást, hogy az elsőfokú bíróság a fellebbezésben foglalt okokból jogszabálysértően utasította-e el a keresetet vagy nem. Ennek eredményeként a fellebbezést alaptalannak találta.

[14] Az elsőfokú bíróság a tényállást a per eldöntéséhez szükséges mértékben feltárta, és azt a bizonyítékok logikus és okszerű mérlegelése alapján helyesen állapította meg. Bár a felperes a fellebbezésében azt állította, hogy a 20..., a 20... és a 20... években is töltött „1-2 hetet M.-on,” mindez új tényállításnak minősült, hiszen erre a felperes – jobb tudomása ellenére – az elsőfokú eljárás során nem hivatkozott. Ezért ezt az új tényállítást az ítéltábla – a Pp. 373. §-ának (2) bekezdésében foglalt jogszabályi feltételek hiányára tekintettel – figyelmen kívül hagyta.

[15] Az elsőfokú bíróság a helyesen megállapított tényállásból okszerűen következtetett arra, hogy a felperes követelése mindkét alperessel szemben elévült, az általa kifejtett indokokat ugyanakkor részben pontosítani kell.

[16] A felperes – nem vagyoni kártérítés és sérelemdíj formájában – azokért az immateriális hátrányokért követelt pénzbeli kompenzációt, amelyek őt a személyiségi jogsértő fogvatartási körülmények folytán érték. Ez a követelés a fellebbezési érveléssel szemben nem a szabadulásakor, hanem akkor vált esedékessé, amikor ezek a hátrányok bekövetkeztek (1959. évi Ptk. 360. §-ának (1) bekezdése, Ptk. 2:52. §-ának (2) bekezdése, 6:532. §-a). Annak eldöntése során, hogy e hátrányok mikor következtek be, kétféle megközelítést lehet alkalmazni. Az egyik szerint e nem vagyoni sérelem minden olyan napon bekövetkezik, amelyet a fogvatartott a személyiségi jogait sértő körülmények között tölt el, így az ennek pénzbeli kompenzációjára irányuló követelés is naponta válik esedékessé (pl.: Fővárosi Ítéltábla I.Pf.20.141/2019/6/II., Szegedi Ítéltábla Pf.I.20.154/2018/4.). A másik lehetséges megközelítés szerint pedig a nem vagyoni sérelem azon időszakok utolsó napjain következik be, amelyeket a fogvatartott ugyanabban a büntetés-végrehajtási intézetben megszakítás nélkül személyiségi jogsértő körülmények között tölt, így az ennek pénzbeli kompenzációjára irányuló követelés nem naponta, hanem – a fogvatartottra kedvezőbb módon – fogvatartási időszakonként külön-külön válik esedékessé. Jelen perben nem kellett állást

foglalni abban a kérdésben, hogy melyik megközelítés a helyes, mert a felperes követelése mindkét számítási mód szerint elévültek.

[17] Az elsőfokú bíróság helyesen állapította meg, hogy a felperes nem vagyoni kártérítés iránti követelése – a rá nézve kedvezőbb számítási módszer alkalmazása mellett is – az I. rendű alperessel szemben legkésőbb 20... m..... 1.-én, a II. rendű alperessel szemben pedig legkésőbb 20... sz..... 2.-én esedékessé váltak, így az elévülés ekkor megkezdődött (1959. évi Ptk. 360. §-ának (1) bekezdése, 326. §-ának (1) bekezdése). Egyetértett az ítéltábla az elsőfokú bíróság azon érvelésével is, hogy a felperes sérelemdíj iránti követelése – a rá nézve kedvezőbb számítási mód alkalmazása mellett is – legkésőbb 20... n..... 2.-én esedékessé vált, ezért ebben az időpontban ezen követelés elévülése is megkezdődött (Ptk. 2:52. §-ának (2) bekezdése, 6:532. §-a, 6:22. §-ának (2) bekezdése).

[18] Az elévülés egyik követelés tekintetében sem szakadt meg. Ahogy azt az elsőfokú bíróság helyesen kifejtette: a főügyészséghez intézett panasz azért nem szakította meg az elévülést, mert abban a felperes kizárólag az I. rendű alperes által biztosított elhelyezési körülményeit sérelmezte, az ebből eredő követelése pedig már a panasz benyújtása előtt elévült. Mindezek miatt nem volt jelentősége annak, hogy a főügyészség továbbította-e a felperes panaszát az I. rendű alpereshez, és ha igen, az I. rendű alperes az abban foglalt kártérítési kérelmet elbírálta-e vagy nem.

[19] Nem volt alkalmas az elévülés megszakítására az EJEB-hez intézett kártérítési kérelem sem. Ennek oka egyrészt az, hogy a nem vagyoni kárigények a kártérítési kérelem benyújtása előtt elévültek, így e követelések elévülését az EJEB-hez benyújtott kérelem nem szakíthatta meg. Másrészt a felperes az EJEB előtt nem a kereset tárgyát képező követeléseit érvényesítette, hiszen nem az alperesekkel, hanem a magyar állammal szemben lépett fel, a magyar állammal szemben fennálló követelés érvényesítése pedig nem befolyásolta az alperesekkel szemben – akár nem vagyoni kártérítés, akár sérelemdíj címén fennálló – követelések elévülését (BH2011.334.).

[20] A felperes alap nélkül hivatkozott arra is, hogy a 20... n..... 2.-án benyújtott keresetlevéllel megszakította a perrel érintett követeléseinek elévülését. A nem vagyoni kártérítés iránti követeléseinek elévülése ugyanis már ezen időpont előtt bekövetkezett, így azt a keresetindítás nem szakíthatta meg. Az kizárólag arra lett volna alkalmas, hogy megszakítsa a sérelemdíj iránti követelés elévülését, ehhez azonban a felperesnek igazolnia kellett volna, hogy a jelen pert megindító keresetlevelével fenntartotta a 20... n..... 2.-án benyújtott, de utóbb jogerősen visszautasított keresetlevél beadásához fűződő jogi hatályokat.

[21] Az ítéltábla egyetértett az elsőfokú bíróság azon jogi álláspontjával, hogy a felperes ezeket a jogi hatályokat nem tartotta fenn, de az általa kifejtett indokokat pontosítani kellett. A Pp. 178. §-ának (1) bekezdése értelmében ugyanis a jogerősen visszautasított keresetlevél beadásához fűződő jogi hatályokat három konjunktív feltétel fennállása esetén lehet fenntartani. Az első feltétel az, hogy a felperes az újabb keresetlevelét a visszautasító végzés jogerőre emelkedéséről szóló értesítés kézbesítésétől számított 30 napon belül terjessze elő, amelynek a felperes eleget tett.

[22] A második feltétel az, hogy a felperes az újabb keresetlevelét ezen határidőn belül szabályszerűen nyújtsa be, amelynek a felperes – az elsőfokú ítélettől eltérően – szintén eleget tett. Kétségtelen, hogy az újabb keresetlevelét ugyanazokkal a hiányosságokkal adta be, amelyek az első keresetlevél visszautasítását is megalapozták, továbbá nem vitatható az sem, hogy e hiányosságokat az elsőfokú bíróság felhívására csak a visszautasító végzés jogerőre emelkedéséről szóló értesítés kézbesítésétől számított 30 napon túl pótolta. Mindezek ellenére mégis úgy kellett tekinteni, hogy a felperes a második keresetlevelét már eredetileg is szabályszerűen nyújtotta be. Ennek oka az, hogy a felperes eleget tett az elsőfokú bíróság hiánypótlási felhívásának, amely folytán alkalmazható volt a Pp. 115. §-ának (4) bekezdése. Ez a jogszabályi rendelkezés pedig kimondja, hogy ha a fél a hiányokat a kitűzött határidő alatt pótolja, a beadványt úgy kell tekinteni, mintha azt a fél már eredetileg is helyesen adta volna be. A Pp. 178. §-ának (1) bekezdése nem tekinthető a Pp. 115. §-ának (4) bekezdésében foglalt általános szabálytól eltérő, speciális rendelkezésnek, hiszen nem tartalmaz eltérő szabályt arra vonatkozóan, hogy a hiánypótlás folytán hiánytalanná vált keresetlevelet mely időpontban kell benyújtottnak tekinteni. Erre tekintettel a Pp. 115. §-a (4) bekezdésének alkalmazását semmi sem zárta ki, ezért – a hiánypótlási felhívás teljesítése folytán – úgy kellett tekinteni, hogy a felperes az újabb keresetlevelét a visszautasító végzés jogerőre emelkedéséről szóló értesítés kézbesítésétől számított 30 napon belül szabályszerűen benyújtotta.

[23] Ahhoz azonban, hogy a felperes fenntartsa a 20... n..... 2.-án benyújtott keresetlevél beadásához fűződő jogi hatályokat, egy harmadik feltételt is teljesítenie kellett volna: az újabb keresetlevelét a visszautasító végzés jogerőre emelkedéséről szóló értesítés kézbesítésétől számított 30 napon belül az ügy előzményére hivatkozással kellett volna benyújtania. Ennek a feltételnek pedig a felperes nem tett eleget, hiszen az újabb keresetlevelében nem hivatkozott az ügy előzményeire, enélkül pedig a korábbi keresetlevél beadásához fűződő jogi hatályokat nem tarthatta fenn. E hiányosság pótlására nem volt alkalmas az, hogy a 20... sz..... 2.-én érkezett 16. sorszámú beadványában az ügy előzményeként már megjelölte a visszautasított keresetlevelet. Egyrészt ugyanis ez a beadvány nem a visszautasító végzés jogerőre emelkedéséről szóló értesítés kézbesítésétől számított 30 napon belül, hanem hónapokkal azt követően érkezett. Másrészt pedig ez a beadvány nem a keresetlevél (Pp. 169. §-ának (1) bekezdése), hanem csupán egy előkészítő irat (Pp. 202. §-a) volt, amelyben már nem lehetett teljesíteni a Pp. 178. §-ának (1) bekezdésében foglalt feltételeket. E jogszabályi rendelkezés egyértelmű ugyanis abban a tekintetben, hogy a korábbi keresetlevél jogi hatályainak fenntartása érdekében kizárólag az újabb keresetlevélben lehet visszautalni az ügy előzményeire, az tehát teljesen kizárt, hogy a felperes a perindítási szakot követően: akár a perfelvétel, akár az érdemi tárgyalás, akár a jogorvoslati eljárások során olyan nyilatkozatot tehessen, amellyel fenntartja a korábbi keresetlevelének jogi hatályait.

[24] Erre tekintettel az elsőfokú bíróság végső soron helyesen állapította meg, hogy a felperes a jelen pert megindító keresetlevél benyújtásával nem tartotta fenn a 20... n..... 2.-án beadott keresetlevélhez fűződő jogi hatályokat, így ez utóbbi keresetlevél nem szakította meg a sérelemdíj iránti követelés elévülését, mert annak eredményeként nem született jogerős érdemi határozat (Ptk. 6:25. §-a (1) bekezdésének c) pontja).

[25] Bár a felperes – a fellebbezésének tartalma szerint – hivatkozott az elévülés nyugvására is, ez az érvelése sem volt alapos, hiszen tévesen állította, hogy a fogvatartása alatt azért nem volt lehetősége kártérítési kérelem benyújtására, mert az akkori jogszabályok

csak azt engedték meg, hogy a nem megfelelő elhelyezésből eredő követelésével az EJEB-hez forduljon. Ennek oka az, hogy a 2014. december 31. napjáig hatályos, a büntetések és az intézkedések végrehajtásáról szóló 1979. évi 11. tvr. (a továbbiakban: Bvtvr.) 35. §-a értelmében a felperes a nem vagyoni kártérítési követelését a fogvatartása alatt is előterjeszthette volna, még hozzá annál a bv. szervnél, ahol a kára bekövetkezett. Ez a bv. szerv köteles lett volna a kártérítési követelést elbírálni, a felperest pedig megillette volna a jog ahhoz, hogy az igényét – a kártérítési eljárásban meghozott határozat közlésétől számított 30 napon belül – bíróság előtt érvényesíthesse. A sérelemdíj iránti követelése tekintetében a felperest még az a kötelezettség sem terhelte, hogy indítson kártérítési eljárást az érintett bv. szerv előtt, hiszen e követelésével – a fogvatartása alatt is – közvetlenül bírósághoz fordulhatott volna (BDT2017.3620.). A fogvatartás tehát nem akadályozta meg a felperest abban, hogy a nem vagyoni kártérítés és a sérelemdíj iránti követeléseit érvényesíthesse, így mindez nem idézte elő az elévülés nyugvását.

[26] A felperes alap nélkül állította azt is, hogy az igényérvényesítést érintő jogszabályok folyamatosan változtak, hiszen e jogszabályváltozások nem érintették a felperes azon jogát, hogy a nem vagyoni kártérítés és sérelemdíj megfizetésére irányuló igényeit – az elévülési időn belül – bíróság előtt érvényesíthesse, így e változások szintén nem vezettek az elévülés nyugvására.

[27] A kifejtett okok miatt az elsőfokú bíróság a perrel érintett követelések elévülésére tekintettel jogszerűen utasította el a keresetet, ezért az ítéltábla az elsőfokú ítéletet a Pp. 383. §-ának (2) bekezdése alapján – az indokolás pontosításával – helybenhagyta.

[28] A másodfokú eljárás során a felperes pervesztes lett, ezért viseli a saját perköltségét, és – a költségmentességétől függetlenül – köteles a II. rendű alperes által felszámított másodfokú perköltség megtérítésére (Pp. 83. §-ának (1) bekezdése), amely a II. rendű alperes jogi képviselőjének munkadíjából áll. Ennek összegét az ítéltábla a 32/2003. (VIII.22.) IM rendelet 3. §-a (2) bekezdésének a) pontja és (5) bekezdése alapján 18 800 Ft-ban állapította meg, amelyre – a jogi képviselő alanyi adómentessége folytán – nem számított fel általános forgalmi adót. Az I. rendű alperes is pernyertes lett, de nem számított fel másodfokú perköltséget, így ennek viseléséről nem kellett dönten.

[29] A pervesztes, de költségmentes felperes helyett az állam viseli a le nem rótt fellebbezési illetéket (Pp. 102. § (1) és (6) bekezdései).

Debrecen, 2022. március 8.

Dr. Bakó Pál s.k. a tanács elnöke, Dr. Molnár Tibor Tamás s.k. előadó bíró, Dr. Árok Krisztián s.k. bíró